

Zdeněk MUNZAR - příslušník RAF

Na podzim roku 1937, poté co byl tehdejší přednosta zdejší železniční stanice Antonín Lavický přeložen k ředitelství státních drah v Praze, nastoupil nový přednosta stanice - vrchní adjunkt František Munzar, který dosud působil v Bečově nad Teplou. K této funkci náležel i služební byt v 1. patře nádražní budovy, do kterého se s manželkou Marií, synem Zdeňkem a dcerou Dagmar nastěhoval.

Zdeněk Munzar, který se narodil 27. července 1920 v Blatně u Podbořan právě nastoupil do 1. ročníku studia na Lékařské fakultě Karlovy Univerzity v Praze. Před tím, než se rodina přistěhovala do Senohrab, tak absolvoval reformní reálné gymnasium. Na lékařské fakultě ještě stačil úspěšně dokončit 3. semestr, ale po událostech v roce 1939, kdy došlo nejen k okupaci, ale i k následnému zavření vysokých škol, se rozhodl odejít do zahraničního odboje. V prosinci 1939 zamířil na Slovensko. Odtud do Maďarska a Jugoslaviie, kde je prezentován na čs. konsulátu v Bělehradě. Koncem ledna 1940 odjíždí vlakem přes Řecko, Turecko a Sýrii do Libanonu. Dne 7. února 1940 odplouvá lodí Champolion do Francie. Hlásí se v Agde u čs. zahraničního vojska. Stává se příslušníkem RDZ 2. pěšího pluku a posléze je zařazen do poddůstojnické školy v Agde. V červnu 1940 se dostává na frontu. 19. června je pohřešován při přechodu řeky Cher. V listopadu demobilizoval. Ještě v témže roce byl zatčen a internován ve věznicích ve Francii, Alžíru a Maroku. Po propuštění odjel z Casablanky do Kanady. Zde byl 14. září 1942 prezentován jako dobrovolník RAF a jako příslušník pozemního personálu zařazen k letectvu v hodnosti AC2. (vojín nováček) Od února 1943 se zapojil do leteckého výcviku u No. 3. I.T.F. ve Viktoriaville. Následně se přesunul k 9. A.O.S. do Summerside k výcviku na navigátora. Poté následuje navigační kurz a působení u výcvikové jednotky čs. zahraničního letectva No. 111 O.T.U. v Nassau. (Bahamy). Dne 27. července 1944 se oženil s Kanadankou Mollie Barbarou Chanler. V prosinci 1944 je přemístěn do Velké Británie k 311. čs. bombardovací peruti na letiště Tain ve Skotsku. Měsíc před koncem války, dne 10. dubna 1945 je těžce zraněn při havárii Liberatoru PP o D, ev. 955, který se zřítil po startu k patrole nad Atlantikem. Při havárii zahynulo celkem 7 čs. letců. Po vyléčení se vrátil 22. října do vlasti. Na začátku února 1946 demobilizoval z armády. Začal pracovat jako navigační náčelník u ČSA a to až do r. 1948. Dva měsíce po "vítězném únoru" znovu odešel do emigrace, když s rodinou odcestoval do manželčiny vlasti - Kanady. Zpočátku pracoval v obchodní divizi Eaton v Montrealu, ale za pár měsíců nastoupil do Mezinárodní organizace pro civilní letectví ICAO, v níž časem dosáhl významného postavení, jako asistent ředitele navigačního odboru se širokou celosvětovou působností. Zde pracoval až do roku 1978. Celý život byl aktivním sportovcem a nemalé úsilí věnoval Anglikánské církvi. Zemřel 3. července 1997 v kanadském Hudson Heights.

Konečnou hodnost, kterou Zdeněk u RAF za války získal byla F/O - flying officer - nadporučík. Po rehabilitaci v r. 1991-2 byl ještě za života povýšen do hodnosti plukovníka. Za válečnou činnost získal vyznamenání a medaile: Čs. válečný kříž, 2x čs. medaile za chrabrost, Čs. medaile za zásluhy I. stupně, Čs. pamětní medaile Francie-Velká Británie, Star 1939-1945, Atlantic Star, Defence Medal, War Medal.

Život rodiny Munzarových v Senohrabech, který lze pouze glosovat ze vzpomínek pamětníků trval cca 10let . Bohužel se (zatím) nepodařilo kontaktovat nikoho z rodiny např. dceru Dagmar (nar.1929), případně její děti. Od příchodu Munzarových v r. 1937 bylo evidentní, že je celá rodina sportovně založená. Rodiče začali cvičit v Sokole a Zdeněk se velice rychle vypracoval na pozici významného fotbalového brankáře. František Munzar s manželkou Marií byli účastní i toho, když byla 1. května 1941 rozpuštěna tělocvičná jednota Sokol. Další nepříjemnou situací pro Munzarovi

bylo to, že 17.-19. září 1943 byli zatčeni gestapem pro poslech rozhlasových stanic, nepřátelských Německu. Za několik týdnů byli propuštěni, ale pan Munzar zřejmě přednostu stanice nemohl dále vykonávat a museli se i vystěhovat ze služebního bytu. Dle vzpomínek se přestěhovali do č. 50 k Dunovským. Zde je měl navštívit v r. 1946 nebo 1947 jejich syn Zdeněk v uniformě ČSA, s manželkou a malým dítětem.

Na rodinu Munzarových vzpomínali pan Ing. František Topol a paní Jana Táborská.

In

g. Slavoj Chejn